

BIBLIOTECA FAGES DE CLIMENT

FIGUERES

Curs 2020/21

L'EMPERADRIU DEL PARAL·LEL

LLUÏSA CUNILLÉ

Dimecres, 9 de juny a les 7 de la tarda.

**Coordina:
Magda Bosc i
Rocamora**

Lluïsa Cunillé i Salgado

Nascuda a Badalona el 28 d'octubre de 1961

És dramaturga.

Trajectòria professional

L'any 1990 va iniciar la seva participació, durant tres anys, en els seminaris de dramàtúrgia textual impartits per José Sanchis Sinisterra a la Sala Beckett de la ciutat de Barcelona, i és cofundadora amb Paco Zarzoso i Lola López de la "Companyia Hongaresa de Teatre" l'any 1995.

Al llarg de la seva carrera ha rebut el Premi Institució de les Lletres Catalanes de teatre l'any 1997 per la seva obra *Accident*, el Premi Ciutat d'Alcoi el mateix any per *L'afer*, el Premi Ciutat de Lleida de teatre el 1998 per *Dotze treballs* i el Premi Ciutat de Barcelona de teatre el 2005 per *Barcelona, mapa d'ombres*. L'any 2007 ha estat guardonada amb el Premi Nacional de Teatre, concedit per la Generalitat de Catalunya, perquè *amb un llenguatge personal implica el públic, referint-se a la seva experiència íntima i col·lectiva, des d'un angle de perplexitat i sorpresa*.

L'any 2004 participà en l'adaptació per al cinema de l'obra d'Eduard Márquez *Febrer*, duta al cinema per Sílvia Quer. El 2007 el realitzador Ventura Pons ha dut al cinema la seva obra *Barcelona, mapa d'ombres* en la pel·lícula *Barcelona (un mapa)*, amb guió del mateix director.

El 2008 li va ser concedit el Premi Lletra d'Or al millor llibre en llengua catalana de l'any anterior pel text de l'obra *Après moi, le déluge*. Es tracta de la primera vegada que el premi recau en un text teatral.

El 2010 va rebre el Premi Nacional de Literatura Dramàtica del Ministeri d'Educació i Cultura.

Guardons

Premis

- 1997: Institució de les Lletres Catalanes de teatre per *Accident*
- 1997: Ciutat d'Alcoi per *L'afer*
- 1998: Ciutat de Lleida de teatre per *Dotze treballs*
- 1999: Born de teatre per *L'aniversari*
- 2005: Ciutat de Barcelona de teatre per *Barcelona, mapa d'ombres*
- 2007: Max al millor autor en castellà per *Barcelona, mapa de sombras*
- 2007: Nacional de Cultura de teatre per *La cantant calba al Mc Donald's*
- 2008: Lletra d'Or per *Après moi, le déluge*
- 2010: Premi Nacional de Literatura Dramàtica (Ministeri d'Educació i Cultura).
- 2014: Premi Frederic Roda de textos teatrals per *Boira*^[4]

Nominacions

- 2005: Max al millor autor en català o valencià per *Et diré sempre la veritat*

(extret de la Wikipedia)

Lluïsa Cunillé, entre apocalipsis i cauteritzacions

En el teatre de Lluïsa Cunillé «hi ha una clara voluntat d'assenyalar, com en tota la gran literatura, les marques de foc del temps que ens ha tocat viure».

(Publicat a la revista digital El núvol 27/03/2018)

Els seus referents són Sarah Kane i Tennessee Williams, molt presents en les seves obres, així com els autors catalans Clavé, Pitarra i Guimerà. Conscient de la importància de la tradició en el nostre present, en el teatre de Lluïsa Cunillé «hi ha una clara voluntat d'assenyalar, com en tota la gran literatura, les marques de foc del temps que ens ha tocat viure». Xavier Albertí en parla al número de març de «Serra d'Or».

Arola i el TNC acaben de publicar el *Teatre reunit (2007-2017)* de l'autora, posseïdor d'un caire apocalíptic «en el sentit que la fi d'un temps i sobretot de regeneració hi són molt presents», i d'un alt component polític, tal com demostren les peces *Assajant Pitarra, Geografia, Dictadura* i *El bordell*. La combinació d'aquests dos aspectes és la que fa que el teatre de Cunillé sigui l'encarregat d'oferir al públic «la responsabilitat de la regeneració», perquè amb el preu de la compra de l'entrada,

també «compra la solució ètica i moral dels conflictes plantejats per l'autor».

Albertí considera que les obres de Cunillé posseeixen una presència equilibradora: «la sexualitat humana, i especialment pel que fa a les relacions estrictament genitals». La sexualitat hi és representada no de manera afectiva, sinó com un intercanvi, «de vegades molt dur, obscur, fosc», tal com ens mostra la peça *Barcelona, mapa d'ombres*. A més, les tipologies sexuals que apareixen en les seves obres no segueixen els cànons imposats per la societat, sinó que són figures, en el cas de les dones, que surten de la «normativa». Hi trobem, també, transvestits, pedòfils, geriòfils i asexuals, tots ells col·lectius no considerats «normals» en la societat actual.

Avesada a comprendre «que la realitat moltes vegades genera perplexitats», combina aquest realisme perplex amb els conceptes de versemblança i realitat, obligant-nos, com podem veure a *Après moi, le déluge* i a *Islàndia* —obra en la qual es percep la influència de Kafka, Lorca i John Dos Passos—, «a recalibrar el concepte de versemblança en una realitat tan agressiva com la contemporània».

Així doncs, el teatre de Lluïsa Cunillé conté una força «molt moderna en la nostra societat» i atorga a l'espectador «la responsabilitat d'implicar-se en la regeneració de la seva societat, i és en aquest sentit que es tracta d'un teatre extremament polític, que a més a més ha sabut capturar durant els últims anys moltes de les principals transformacions sociopolítiques del nostre país».